

A hét szentje: GONZÁGA SZENT ALAJOS

1568. március 9-én született Castiglione örgrófja, Ferrante Gonzaga elsőszülöttjeként, s öt még hét testvére követte. Születe meg határozta várható életútját. Alig volt tízéves, amikor a toszkán nagyherceg udvarába került apródnak.

Alajos még gyermek volt, amikor elhatározta, megőrzi függetlenségét. A firenzei Angyali Üdvözlé-templomban fogadalmat tett: nem alkalmazkodik környezetéhez, szabad akar maradni Isten számára. Életmódja állandó tiltakozás volt az udvari körökben uralkodó visszaélésekkel és bűnökkel szemben.

1581-ben Alajost apródként II. Miksa feleségének udvarába rendelték, aki készült visszatérni spanyol hazájába. A tizenhárom éves fiú azonban szeretett volna belépni a jezsuita rendbe. Emiatt összetűzésbe került apjával. Négy év múlva, 1585. november 2-án Alajos ünnepélyesen lemondott összes elsőszülötti jogáról Rudolf öccse javára. Két nappal később már úton volt Róma felé, hogy ott megkezdje próbaévet.

Tanulmányi éveit súlyos családi bajok zavarták meg. Apja meghalt, Rudolf a családi tanács által elhatározott házassági ajánlatot semmibe véve megszo kttetett egy polgári származású leányt, és titokban feleségül vette. Alajos alig bírta rávenni, hogy vállalja, azaz hozza nyilvánosságra a megkötött és érvényes házasságot, és ezzel szüntesse meg a törvénytelen együttélés botrányát. Eközben Rudolf a mantovai herceggel Solferino birtoklásáért pereskedett. A viszályt azonban nem sikerült rendezni. A mantovai herceg anyja azt javasolta, hogy Alajos legyen a döntőbíró. A rend általános főnöke elfogadta az ajánlatot. Az, hogy az alig húsz éves fiatal embert bízták meg ezzel a feladattal, világosan mutatja, mekkora tekintélye volt a családban. A közvetítés sikere tényleg nem maradt el, és helyreállt a béke.

Ezt követően Alajos visszatért Rómába, hogy a jezsuita rend központi tanulmányi intézetében, a Római Kollégiumban folytassa teológiai tanulmányait.

1590–91 telén éhínség és pestis pusztított Itáliában. A Római Kollégium növendékei is beálltak az önkéntes ápolók sorába. Alajos az utcán összeesve talált egy beteget, akin a pestis minden jele látható volt. Késlekedés nélkül a vállára vette, és a kórházba vitte. A huszonhárom éves ifjú elkapta a betegséget. Hosszú szenvedés után, 1591. június 21-én halt meg.

XI. Piusz 1926-ban nyilvánította a katolikus ifjúság védőszentjévé. Ünnepe június 21-én (p) lesz!

CSÍKSOMLYÓN JÁRTUNK

Az idei évben nyolcadik alkalommal indult Erdélybe a Boldogasszony Zarándokvonat. A plébánia részéről Michels Antal plébános vezetésével heten vettünk részt június 6. és 9. között.

A különvonatunk csütörtökön kora reggel indult a Keleti pályaudvarról és késő este érkezünk meg 15 kocsival mintegy ezren Székelyföldre. Minden zarándok csomagot kapott a részletes programmal, vasúti menetrenddel, imákkal, énekszövegekkel és egy „Lelki megújulás misszió hitünkért” feliratú sárga sállal. Ezt mindenki viselte 4 napon át.

Lelki vezetők és segítők: Burbela Gergely verbita szerzetes, Felföldi László helynök-plébános, Tímár Asztrik ferences szerzetes, Michels Antal plébános, Klára nővér (Bangó Beáta), Zygár Malgorzata nővér. Pálmai Árpád karnagy a vonatrádión keresztül lelkesen és eredményesen tanította be az énekeket és a gyalogos zarándoklat során vezette az éneklést, ezt hordozható hangszórók segítették. A technikai vezető Nagy Imre.

Az atyák vezette imákkal és énekekkel a gyönyörű tájakon át zakatolva folytattuk utazásunkat. A vonat sok állomáson megállt, (Nagyvárad, Kolozsvár, Marosvásárhely, Déda, Maroshévíz, Gyergyószentmiklós, Marosfő, Csíkszentdomokos és Csík-

szereda), ahol az erdélyiek, egyházi, polgári vezetők és lakosok megható boldogsággal vártak és köszöntöttek minket. Pénteken vonatunk elvitt minket a Gyimesek völgyén, alagutakon és viaduktokon át Gyimesbükkre, az ezer éves határra, ahol a Kontumáci kápolna, a Rákóczi vár romja és a múzeumnak berendezett 30. sz. őrház található. Szabadtéri püspöki mise, iskolások szívet tépő műsora után énekelve vonultunk vissza az állomásra.

Szombaton a vonat, miután összeszedte a Gyergyói és a Csíki medencében sok helyen elszállásolt zarándokokat, elszakatolt velünk Csíkszeredába, ahonnan énekelve, egy kereszthaljként vonultunk fel a Kis- és a Nagysomlyó hegyek közötti nyeregbe a számunkra kijelölt helyre, ahol részt vettünk a pünkösdi püspöki szentmisén. A búcsú idei mottója: „Íme, az Úr szolgálóleánya”. Az ünnepi szónok Msgr. Pál József Csaba temesvári megyéspüspök. Beszédében utalt az Úz völgyi román provokációra, és Szent II. János Pál pápát idézte: „Ha kövel dobálnak meg, mi a kövekből lépcsőt építünk”. Röviddel a mise kezdete alatt eleredt az eső, ami nem sokáig tartott, így a terepet nem áztatta át. A himnuszok után (magyar, székely, Boldogasszony) még Áder János szólt néhány mondatot az Úz völgyi temető rongálásról, majd a tömeg, dagadó lélekkel, énekelve lassan leereszkedett a hegyről. A vonat indulásáig szabad program lévén többen meglátogatták a Kissomlyó-hegyen álló Salvator kápolnát, a somlyói Kegyetemplomot, a 2003-ban épült Angyalos (Makovecz) templomot. A hazaindulás előtt Gyergyószentmiklóson a templom mellett szabadtéri oltárnál Portik-Kelemen főesperes misét mutatott be, melyben megemlékezett a hajóbaleset dél-koreai áldozatairól. Valóban feltöltődve tértünk haza a zarándoklatról.

Ihász Lajos

Bíró László: HÍVOM A CSALÁDOKAT 2019 júniusában

**Hívom a családokat, házaspárokat, jegyeseket és szerelme-
seket, a családokat szerető szerzetes- és paptestvéreket, és
mindenkit, aki a család és az élet mellett áll!**

„Ballag már a vén diák tovább, tovább / Búcsúzni kell most cimborák tovább, tovább. / Az élet hív, a munka vár / Itt az óra, meg ne állj / Tovább, tovább, tovább / Fel búcsúcsókra cimborák!” – zengett a szépen feldíszített iskolában. A szülők szintén ünnepi ruhában ott ültek a díszteremben és meghatottan gyönyörködtek gyerekeikben. Az egyik anyuka odafordult a mellette ülő anyukához – tizenkét éve ismerik egymást, sok szülői értekezleten találkoztak. „Hát ezt is megértük, mindjárt leérettségiznek, és megkezdik a felnőtt életet. Bizony, azt éneklük, hogy »az élet hív, a munka vár«, de én nem tudom, milyen élet hívja, miféle munka várja őket. A nóta szép, de fel vannak-e készítve az életre, és tudják-e valamire használni azt a rengeteg tudást, amit tizenkét évig próbáltak itt beléjük gyömöszölni?! Mi ide beirattuk őket – mert ez egy jó hírű iskola –, de az, hogy mit ér az érettségi, azt akkor se tudtuk, most se látjuk. Az én fiam – vette át a szót a másik anyuka –, még most se tudja, mit szeretne, ugyan beirtunk valamit a továbbtanulási lapjára, de ő azt mondta, hogy neki teljesen mindegy. Amit szeretne csinálni, abból nem lehet megélni, amiből meg megélhetne, ahhoz semmi kedve. Csak azt nem tudom, hogy ki ezért a felelős! Mi mindent megadtunk neki, talán erőnkön felül is, az iskoláról is azt mondják, hogy jó, csak a gyerek nem viszi semmire. »Fel búcsúcsókra, cimborák!«”

Korunk embere szabad szeretne lenni, szabadon, minden külső befolyástól mentesen akar dönteni mindenben. A fogyasztói társadalom sok lehetőséget kínál, szabadon dönthetünk, hogy piros vagy kék szappantartót vegyünk-e, az a kérdés azonban fel se merül, hogy minek, mire jó, ha a pirosat választjuk, és miért nem jó, ha a kékét? Vedd meg, használd, amíg neked tetszik, aztán dobd el! Az individualista fogyasztói mentalitás arra buzdít, hogy foglalkozzék mindenki a maga és szűk környezete pillá-

natnyi hasznával és érdekével. A szívünk-lelkünk mélyén lévő vágyak és kívánságok mindenkinek a magánügyei, ezekkel foglalkozzék mindenki maga.

A mai világnak – a maga sokféle és nyomasztó fogyasztói kínálatával – nagy veszedelme az egyéni központú szomorúság, amely a kényelmes és kapzsi szívből, a felszínes élvezetek beteges kereséséből, a magára hagyatott lelkiismeretből fakad (Evangelii gaudium, 2). „Magadnak teremtettél minket, Istenünk, és nyugtalan a mi szívünk, amíg meg nem nyugszik Te benned” – írja Szent Ágoston (Vallomások, 1,1). A keresztény családban a nehézségeket és problémákat az Úr keresztyével egyesülve élik át, fájdalomuk, szenvedésük szeretetáldozattá alakul, örömeikben, ünnepeikben, pihenésükben pedig részesednek Krisztus feltámadásának életteljességében (vö. Amoris laetitia, 317). Az ilyen családban élő gyermek már szinte a bölcsőben találkozik Krisztussal, és ez a találkozás képes szíve nyugtalanságát feloldani és örömmé formálni. Mindebben a családnak, főként pedig a szülőknek nagy és komoly feladata van: a hit továbbadása, az akarat nevelése, a jó és a szép iránti vonzódás kifejlesztése, a szabadság és az igazság tisztelete, a jó, az igaz, a szép melletti döntés képességének kialakítása. Mindezt pedig átjárja és megalapozza a szeretet, mert a gyermeknek meg kell éreznie, hogy szülei méltók bizalmára, a javát akarják, arra tanítják, amit maguk is sikerrel gyakorolnak (vö. Amoris laetitia, 263–264). Így válik a család családgyházzá és ezzel egyidejűleg a társadalom evangelizáló kovászává.

Milyen hatással van a családi életre a fogyasztói kultúra, a „használd, és dobd el” mentalitása, a leselejtezés kultúrája? Hogyan tudjátok gyerekeitek megóvni a „modern” szellemi áramlatok önző, anyagi és mindent relatívnak tartó mentalitásától?

Nem könnyű a mai világ eszmei zűrzavarában egy fiatalnak sorsdöntő kérdésekben döntenie. Az ipari-gazdasági élet olyan átalakulásban van, amelynek sem az irányát, sem a végkifejletét nem lehet látni. Hogyan tudná egy érettségiző fiatal átlátni, hogy milyen pályán tudná sikerrel megállni a helyét, amikor még azt sem lehet tudni, hogy egy-egy szakterület hova és hogyan fejlődik? Sokszor a szülők sem sokat tudnak segíteni, ők sem láthatják át az elszabadult fejlődést. A jó iskola abban tud a szülőknek segíteni, hogy a tudományok és művészetek legújabb eredményei fényében olyan perspektívát tud a fiatalnak adni, amely nem az egyes ember – sokszor önző, materialista és az igazságot relativizáló – szempontjai szerint mutatja meg a világot, hanem figyelmét az egész emberi közösség létének értelmére és céljára irányítja, képessé teszi a transzcendens valóság

befogadására. A Teremtő a világot jónak teremtette (Ter 1,31), az embert pedig a saját képére és hasonlatosságára. Isten nem teremtett selejtet, ami tökéletlen a világban, az az ember bűnének következménye. Aki így látja a világot, a társadalmat és embertársait, az mindenben meglátja a jót, nem veszi el kedvét látva a sok bajt, szegénységet, nyomorúságot, háborút és természeti katasztrófát, és azt keresi, hogy hol és hogyan tudna bekapcsolódni a Teremtő munkájába.

Hogyan tudjátok a keresztény isten- és emberképet gyerekeiteknek átadni anélkül, hogy ez elszigetelné őket osztálytársaiktól? Hogyan tudtok az iskolával együttműködni?

A család és az iskola együttműködésével éretté váló, a világot, a társadalmat és embertársait Isten szemszögéből látó fiatal pályaválasztásakor buzgón kéri Isten segítségét, rábízta magát Isten megvilágosító kegyelmére. Kéri, hogy találjon képességeivel, lehetőségeivel és hajlamaival összhangban lévő megoldást, és találja meg azt a pályát, amelyet Isten már születése előtt számára kijelölt. Ha szabadon úgy dönt, hogy elfogadja ezt a tervet, akkor elfogadja Isten szeretetét, növekedik a szeretetben, és nem csügged, ha ezért újra meg újra erőfeszítéseket kell tennie, mert tudja, hogy Isten szeretete kifogyhatatlan. „A szeretet nem abban áll, hogy mi szeretjük Istent, hanem hogy ő szeret minket, és elküldte a Fiát bűneinkért engesztelésül.” (1Jn 4,10)

Mit tudtok tenni a szeretet civilizációjának terjedéséért a családban, a rokonságban, a baráti körötökben?

A ballagási ünnepség az iskola igazgatójának beszédével zárult. Megemlékezett a búcsúzó diákokról, méltatta jó teljesítményeiket, majd sok sikert, örömet és boldogságot kívánt nekik felnőtt életükben. „A siker önmagában még nem okoz örömet - mondta. - A sikerért meg kell dolgozni, sokszor nagyon keményen, a siker gyakran csak szenvedések árán érhető el, de aki tudja, hogy erőfeszítéseinek eredménye örömet okoz másoknak, az a nehézségek ellenére is örülni tud a sikernek. Az öröm azonban még nem boldogság. Boldog az az ember, aki tudja, hogy élete Isten akarata szerint folyik. Tudja, hogy a maga elé tűzött cél Isten akarata szerinti, érzi és tudja, hogy Isten segíti, vele van. Sikerének és örömének kulcsa, hogy bármihez fog, azzal kezdi: »Legyen meg a Te akaratom«. Az ilyen boldog emberrel jó együtt lenni, jó a barátjának, munkatársának lenni. Azt tapasztalom, hogy az ilyen boldog emberek megtalálják az Isten által nekik szánt párjukat, és boldog családi életet élnek. Búcsúzóul tehát azt kívánom nektek, legyetek maradéktalanul boldogok.”